

Audiția nu este un spectacol. Deci nici ceea ce urmează nu va fi o cronică!

Audiția este o reuniune de familie, familia iubitorilor Teatrului, iar rîndurile de față nu pot fi altceva decît notația reflecțiilor generate de această mai puțin obișnuită întîlnire perpetuă.

Audiția reprezintă timpul trei al experimentului teatral inițiat de Andrei Șerban la Teatrul Național din București. Întîlul obiectiv al Animatorului a fost acela de a duce Actorii (și odată cu ei, Spectatorii) pe culmile tragediei antice, la originea Teatrului - materializarea în actualitate a unei noțiuni uitate: Catharsis. Al doilea obiectiv urmărea (re)deprinderea cu detașarea, cu dez-iluzionarea în manieră brechtiană - dramatizarea a însăși ideii de Teatru. Al treilea obiectiv - iată - a fost a-i obliga pe Actorii la jocul vulnerabilității, ei trebuind să-și caute identitatea în stil pirandellian, în absența personajului. Actorul a fost pus în situația de a-și fi sieși Pygmalion. În fața Examinerului - fie el creator-regizor sau spectator, în orice caz ființă subiectivă. Actorul, ființă unică, este abandonat paradoxurilor creației: obligat la efortul obiectivării și selectivității, marca personalității trebuind să aibă consistența exponențialului, particularul - girul universalului, talentul virtual - potențialitatea confirmării.

Dacă la examenul propriu-zis era de presupus ca partener însuși Examinerului, acum acest rol revine Spectatorului, căruia i se pretinde complicitate întru spirit ludic. Într-o relație de reciprocitate deplină, au fost aduse la lumină personaje ce sălășluiesc virtual în Actor. Pe de o parte. Pe de altă parte, s-a apelat la actorii existînd virtual în subconștientul Spectatorului.

Concepută sub semnul libertății de creație, această reprezentație are trei parametri esențiali: energia convertită în entuziasm, dragostea adusă la numitorul comun al frumuseții, inteligența evaluată drept calitate estetică. Și libertatea de improvizare funcționează neîngrădit: cuplurile scenice se fac și se desfac,

numerele trăiesc, mor și renasc în varii forme de la reprezentație la reprezentație. Prospecția imaginativă ca și voința proiectivă se structurează aleatoriu: mai întîl exerciții de încălzire, de acomodare, apoi prezentarea, cu tatonări de tot hazul, iar în final, invitația la dans - comuniune simbolică: actorii dispărînd pe neobservate, spectatorii rămîn să danseze între ei.

Nu întîmplător s-au păstrat în reprezentație doar probele muzicale (cu o singură excepție excepțională - monologul final Caragiale), dansul și cîntul, elemente artistice plasate între figurativ și non-figurativ, favorizînd imponderabilitatea histrionică ideală, cît mai departe de prozaismul cotidianului, sporind astfel șansele expresivității. În această mai mult sau mai puțin disimulată confesiune actoricească implicînd decantarea emoției primordiale, odată cu reconectarea la tensiunea examenului propriu-zis, convenția fuzionează cu iluzia.

În dorința de a completa fișele incluse în programul de sală, fișe personale purtînd "Viza pentru Teatrul Național", iată cîteva din nuanțele intensei culori temperamentale.

Deși pe partitura unei nostalgii șăgalnice, lui Mircea Anca i se ghicește sensibilă, vibratila reflexivitate. Umorist sarcastic, dar și comic liric, Alexandru Bindea știe să-și exploateze cu măsură și rafinament detașarea perplexă în fața stupidității. Ingenua Cecilia Bîrbora se metamorfozează ușor în dulce cochetă. Claudiu Bleonț își susține insolit subtilitatea de gînd prin combustia talentului. Ca întotdeauna, Ana Ciontea își supraveghează pasionalitatea cu ochii minții. Aceeași vitalitate jucăușă, dar și patetică, la Tatiana Constantin. Maria Filimon irumpe pătimaș și totuși riguros. Folosind atul experienței ca solist de muzică ușoară, Vasile Filipescu. Capabilă să poarte aureola misterului feminin, Liliana Hodorogea. Vigoare și sculpturalitate, incisiva Carmen Ionescu. Cu vocația gestului și frazării de anvergură, Claudiu Istodor e persiflant în

respirația tragică și dramatic în tromba comică. Hieratismul rațiunii și flacăra trăirii o caracterizează pe maleabila Simona Măicănescu. Sub pavăza unui insidios surîs, Valentin Mihali, cu a sa jovialitate incomodă. Încă fragilă, dar impetuoasă, Iuliana Moise. Maia Morgenstern - magnetism de vestală, îmbinare de angelic și demonic, luciditate și transă - gama contrastelor. În neliniștită căutare, Ecaterina Nazare își catifelează frustețea. Febrilitate concentrată, licăr de puritate și candoare, dar și o nelămurită anxietate, Raluca Penu. Dan Puric a simțit nevoia să-și materializeze în pantomimă agilitatea spiritului. Fermecătorul Mircea Rusu se avîntă cu succes și în imbroglu. Exaltata Cerasela Stan are aceeași fervoare electrizantă și în forță, și în delicatețe.

Personalitatea artistică se confruntă cu disponibilitatea stilistică, Actorul total aspirînd la idealul grec și elisabetan.

După atingerea performanțelor scontate - premierele O trilogie antică și Cine are nevoie de teatru?, examenul-concurs-competiție din urmă cu doar cîteva luni a fost cîștînit și ca inedit entertainment. O demonstrație de reală dezinhibare, de descătușare într-o clipă de maximă intensitate a harului. Nu totdeauna izbutită pe deplin. Urmărindu-le progresele încă de la primii pași în ucenicia profesiei, apreciindu-le disponibilitatea de a se angaja în jocul dificil al perfecționismului, am regretat că nu le poate fi aplaudată și proba de foc a monologului (e drept, susținută direct sau indirect în spectacolele deja aduse la rampă și care le-au reconfirmat capacitățile excepționale). Culisele trebuie să păstreze și ceva din taina miracolului teatral.

Prin revenirea la momentul inițial al acestui experiment de proporții ce viza revigorarea trupei, dar și reconsiderarea menirii Teatrului în genere, s-a închis un ciclu. Viața teatrală reintră în normalitate.

IRINA COROIU